

L'educació rebuda, tant en l'àmbit familiar com en l'acadèmic, l'idealisme individual, la formació i progressió professional, la pròpia personalitat, s'han de conjugar per tal d'assolir la situació d'equilibri que permeti a un jove entrar a formar part activa del que la gent més gran anomena realitat social o societat.

Hi ha, però, de fet, un factor que determina l'èxit o el fracàs d'arribar a aquesta situació d'equilibri o clímax: la sort. Aquest concepte ha substituït gradualment, sens dubte, el que usaven els nostres progenitors en la seva etapa de joventut, els quals aspiraven, òbviament, a formar part també de la societat del seu temps: l'esforç. Malgrat tot, ambdues expressions s'han de combinar perquè es perpetui aquesta societat generació rera generació. La sort, normalment, és tractada d'una manera genèrica, global, com un sol ens. Quan sentim l'expressió referida a una persona que està arribant o bé ja ha arribat al clímax social, mira-te'l, quina sort, no diferenciem entre una sort genètica (el grau d'intel·ligència, ser descendent d'una família estable socialment), una sort personal (marcar-se unes fites individuals, progressar professionalment) i una sort social (saber envoltar-se d'altres individus estables socialment, adaptar-se a les situacions establertes).

n

o assimilar aquestes pautes socials, sigui per inadaptació o per rebel·lia, poden fer fracassar el jove en l'intent d'assolir el clímax social esperat

Genètica social

L'esforç, per la seva banda, s'aplica a cadascuna d'aquestes sorts individualment, sempre tenint present la relació esforç-benefici que si en la natura es reflecteix en la selecció natural de les espècies, en la societat determina una selecció social. Tothom, per pròpia condició humana i, en menor grau però sense desestimar-ho, per pur egocentrisme, aspira a assolir com més aviat millor aquest equilibri. Els camins per arribar-hi, però, poden ser ben diversos atesa la gran variabilitat existent tant en les aptituds com en les actituds que presentem.

De fet, és aquesta àmplia diversitat la que permet el desenvolupament i l'evolució de la societat que coneixem. Entrar dins la problemàtica de si aquest tipus d'estructura social és l'òptim per al progrés de la raça humana dins la globalitat del planeta, no seria escaient, ja que no podríem, per una banda, evitar un punt de vista subjectiu a l'hora d'enfrontar els diferents tipus de societat existents i, per l'altra, per sort o per desgràcia, és gairebé impossible, a causa de la brevetat de l'existència d'un ésser humà, desenvolupar-se per complet en més d'un tipus de societat a la vegada; per expressar-ho més explícitament, naixem condemnats a integrar-nos en una societat definida.

Aquesta definició social ens ve donada per uns paràmetres que, al llarg del temps, van imposant els progenitors respecte a la descendència per l'experiència viscuda, lligada fortament a una ànsia de poder, vital per a la supervivència de l'home: el poder econòmic que mou, inexplicablement des del punt de vista biològic però explicable ecològicament, la mateixa societat.

Així, no assimilar aquestes pautes socials, sigui per inadaptació o bé per rebel·lia (entenent per rebel·lia pensar d'una manera diferent a l'establerta) poden fer fracassar qualsevol jove en l'intent d'assolir el clímax social esperat. D'aquesta manera, és més lògic suposar que la majoria dels joves segueix les rutes establertes, agafant dreceres i, fins i tot, obrint trialeres, per tal d'aconseguir ràpidament l'equilibri desitjat, essent una minoria, de moment, la que opta per seguir les seves tarteres particulars que, encara que no encertades socialment, sí que li permeten intentar crear noves vies amb l'esperança d'arribar a aquest equilibri. En ambdós casos, però, el que es busca és la pròpia supervivència social que permetrà l'èxit en l'inevitable relleu generacional, ja que només el llegat genètic és el que perdura d'un mateix en el temps.